

Sviatok Petra a Pavla – 29.6.2020

Zlé použije na dobré

„Hospodine, postav mi stráž k ústam a dvere mojich perí ochraňuj. Nedovoľ môjmu srdcu prikloniť sa k zlému“ (Ž 141).

Filipským 1:12-14 „Bratia, chcem, aby ste vedeli, že šíreniu evanjelia len poslúžilo, čo sa deje so mnou, a to tým, že sa rozhlásilo po celej strážnici aj medzi všetkými ostatnými, že ma väznia pre Krista a väčšina bratov v Pánovi sa mojimi putami utvrdila v presvedčení a stali sa smelšími bez bázne hlásať Božie slovo“.

Iste to platí až po určitom čase, ale predsa len to mnohí vyznávajú, že ťažkosti, kríž a problémy boli pre nich pozhnaním. Že ich mnohému naučili, že sa pod vplyvom negatívnych osobných skúseností stali lepšími, že zmenili svoje postoje aj priority. Aj to zlé nám môže slúžiť na dobré – a to nevyznávajú iba veriaci, ale dokonca aj mnohí neveriaci ľudia. **Vyžaduje si to však veľkú odvahu, silu a múdrosť vyznať, že naše utrpenie prinieslo v konečnom dôsledku aj niečo dobré, či už pre nás samých alebo pre okolie.**

Dnešný sviatok Petra a Pavla spája v sebe dve veľké osobnosti kresťanského sveta a náš text je tým, čo majú spoločné a čom sme počuli z čítaných textov z knihy Skutky apoštolov. Čo majú spoločné?

Obaja sa dostali do väzenia kvôli viere v Pána Ježiša. Väzenie je miesto, kde je človek oddelený od iných, kde nemôže robiť, čo sa mu zachce, má obmedzené možnosti rozvoja a nemôže pestovať vzťahy. Petra a Pavla tam zavreli Židia (a pohania), ktorí odmietali prijať Ježiša Krista. Takto **diabol bráni šíreniu Božieho slova.** Teda on si to aspoň myslí.

Aj my sme satanom vedení do väzenia. Nie je síce z kameňa, ale tiež nám bráni v raste viery, v šírení Božieho slova, vo svedectve. Je to väzenie, do ktorého sa občas dostávame akoby radi alebo nám v ňom začne byť príjemne a dobre, zžijeme sa s ním. *Môže nám byť náš strach, naše obavy, náš hriech, ľudia, práca, zamestnanie, choroba, náboženstvo, televízia, lenivosť, výhovorky, potreby tela.... Jednoducho: našim väzením, ktoré nás obmedzuje, je všetko, čo nám bráni žiť s Pánom Ježišom, zvestovať Ho, svedčiť o ňom v rodine, medzi priateľmi, susedmi...* A diabol sa iba smeje a je spokojný, ak Ježišovi učenci zostávajú vo väzení a prijímajú úlohu neslobodných, pretože tým sa bráni šíreniu evanjelia a budovaniu Božieho kráľovstva.

Čím sme spútaní my? **Čo je našimi putami?** A ako sme si s nimi poradili? Nie je to náhodou tak, že sme sa s nimi naučili žiť a vôbec neriešime to, ako byť slobodnými? Neuspokojili sme sa so súčasným stavom nášho života natoľko, že nechceme zmenu? Sme pripravení na to, že diabol sa snaží všetkými prostriedkami zatvoriť nás do „väzení“, aby nám zabránil žiť a svedčiť o Pánovi Ježišovi?

Peter aj Pavol zažili moc modlitby a vyslobodenia. Za Petra sa modlila celá cirkev. Sila ich modlitby priniesla vyslobodenie Petrovi pomocou anjela, ktorý mu nielen zhodil putá, ale aj previedol cez všetky stráže a apoštol bol tak slobodný pre ďalšiu činnosť. Uvedomoval si, že to Pán zasiahol a vyslobodil ho. Podobne aj Pavol spolu so Silasom boli zatvorení vo väzení, kde sa celú noc modlili a okolo polnoci zažili vyslobodenie z pút. **Modlitba bola silnou zbraňou všetkých Božích mužov a žien.** Rozhovor s Bohom, v ktorom sa poddávali Jeho vedeniu a poslušne konali, čo im prikázal, bol pravidelnou súčasťou ich životov. A preto zažívali to, čo im dnes možno trochu závidíme.

Túto zbraň za Božie veci a proti diablovým úkladom sme dostali aj my. Naše modlitby môžu vyzeráť rôzne: niekto sa vie pomodliť vlastnými slovami, iný používa modlitby z Biblie či modlitebných kníh, niekto v nich hovorí pekne a niekto zas povie Pánu Bohu priamo svoj názor, niekto sa modlí pravidelne a iný zas za pochodu. Ale na tom vôbec nezáleží. **Dôležité je, že modlitbou komunikujeme s Pánom Bohom. Práve v nej je totiž sila. Či už sa modlíme za seba alebo za iných, či sa sťažujeme alebo Boha chválime, na tom až tak nezáleží, dôležité je, že modlitbou vyjadrujeme svoju závislosť na Pánovi v každej chvíli života. Keď sa nachádzame vo väzení vlastného hriechu, vzťahov, neistej budúcnosti, stereotypu, vo väzení neprijatia a slabosti, malej viery alebo smrti, nič nám nebráni modliť sa k Bohu.** Práve naopak: ťažkosti a väzenie je tá najlepšia príležitosť k modlitbe.

Modlíme sa? **Modlíme sa aj vtedy, keď sa cítime neslobodní,** keď Boh nerobí čo chceme, aj vtedy, keď nám niečo chýba alebo sa nám zdá, že je Pán Boh ďaleko? Myslíme aj na iných, ktorí sú vo väzení vlastnej nevery či sebeckva? Prihovárame sa aj za kresťanov, ktorí sú prenasledovaní za svoju vieru? Tie najkrajšie a najúprimnejšie modlitby vznikajú pod tlakom nešťastia, smútku, bolesti a umierania. Vtedy sa človek nemusí na nič hrať.

Nesloboda obidvoch pomohla im, ale najmä cirkvi. Apoštol Pavol to v liste Filipským pekne komentuje: väzenie poslúžilo šíreniu evanjelia – to platilo pre Pavla, to platilo aj pre Petrovu službu. Je to paradox, ktorý je veľmi

častý v Božom pláne spásy: **často Pán Boh používa ťažké časy svojich verných**, aby zachránil, požehnal a vyslobodil svoj ľud. Len si spomeňte na niektoré starozmluvné postavy: Mojžiš, Dávid, Daniel, proroci, Eliáš, Abrahám a ďalší. Všetci zažili problémy, ktoré však Pán Boh zmenil na dobro pre Izrael. A samozrejme nesmieme zabudnúť na Pána Ježiša Krista. Jeho kríž sa stal požehnaním pre mnohých. Jeho utrpenie poslúžilo iným. Jeho smrť nám priniesla záchranu. Na základe toho aj Pavol aj Peter žili a konali svoju službu, aj cez utrpenie, prenasledovanie, väzenie či smrť, rozšírili evanjelium do celého sveta.

Pán Boh vie budovať aj na našich hriechoch, nedostatkoch, trápeniach. Vie použiť akékoľvek zlo a premeniť to na dobré. Ale iba vtedy, ak Mu dôverujeme a spoliehame sa na Neho. Hoci nedokonalo, ale predsa Ho nasledujeme a poslúchame. Možno aj teraz prechádzame ťažším obdobím života a nevidíme jeho zmysel ani príčinu, no Pán Boh vie, na čo je toto všetko dobré. Peter a Pavol sa tiež dostali do väzenia a možno by si mohli povedať: tak ja Ti Pane Ježiši slúžim a Ty sa mi odplácaš takýmto spôsobom. Iste to nemali ľahké, ale nič také nehovorili. Jednoducho vedeli, že sú súčasťou Božieho plánu, ktorý však nekončí múrmi väzenia, ale pokračuje ďalej, von do tohto sveta, von do sveta budúceho. Lebo Božie plány sú väčšie ako náš čas a priestor.

Máme túto nádej? Dôverujeme Pánovi Ježišovi natoľko, že sa Mu úplne podriadujeme, aj keď nekoná to, čo práve chceme, aj keď nedáva to, o čo Ho žiadame alebo koná to, čo sme Mu vyslovene povedali, že nechceme? **Vyžaduje si to odvahu viery, vedieť aj uprostred väzenia Boha chváliť a cítiť sa slobodnými.** Lebo nie múry väzenia nás robia neslobodnými, ale naša viera a naše obavy, náš hriech a náš strach. Uvedomme si, že Boží plán presahuje túto časnosť a možno Pán Boh nezasahuje tak, ako práve chceme, ale to všetko z jediného dôvodu: má s nami ďalekosiahlejšie plány.

Kiežby sme aj my vnímali, že ťažkosti sú len Božím prostriedkom pomoci a oslávenia, kiežby sme mali silu aj v problémoch Boha chváliť a modliť sa k Nemu a kiežby všetko, čím prechádzame slúžilo na požehnanie nielen nám samým, ale aj blíznym, cirkvi a na oslavu nášho Pána. Amen.